

Tarzan

van de Apen

Edgar Rice Burroughs - Vertaald door Yohann Azel

1912

Voorwoord

Toen *Tarzan of the Apes* in 1912 voor het eerst verscheen, kon Edgar Rice Burroughs nauwelijks voorzien dat zijn roman zou uitgroeien tot een van de meest duurzame mythen van de moderne populaire literatuur. Meer dan een avonturenverhaal alleen, is *Tarzan van de apen* een narratief kruispunt waar negentiende-eeuwse romantiek, vroeg-twintigste-eeuwse koloniale verbeelding en een diepgewortelde fascinatie voor de menselijke oorsprong elkaar ontmoeten. Het werk markeert niet slechts het begin van een omvangrijke romancyclus, maar ook de geboorte van een archetypisch personage dat sindsdien een vaste plaats inneemt in het mondiale culturele geheugen.

In de figuur van Tarzan verenigt Burroughs tegenstellingen die sinds de Verlichting het westerse denken hebben beheerst: natuur en beschaving, instinct en rede, erfelijkheid en opvoeding. Tarzan is tegelijk erfgenaam van de Europese aristocratie en kind van het oerwoud; hij belichaamt zowel de mythe van de “edele wilde” als het ideaal van menselijke suprematie over de natuur. Deze spanning vormt het morele en filosofische hart van de roman en verklaart mede de blijvende aantrekkingskracht ervan.

Literair gezien staat *Tarzan van de apen* op de grens tussen canon en genre. De stijl is helder en doelgericht, de plot gedreven door actie en dramatische contrasten, maar onder deze schijnbare eenvoud schuilt een complex weefsel van ideeën. Burroughs put uit darwinistische theorieën, romantische avonturenliteratuur en imperialistische denkbbeelden, en giet deze in een verhaal dat zowel meeslepend als ideologisch beladen is. Juist deze combinatie maakt het boek tot een vruchtbaar object van academische reflectie: het is een spiegel van zijn tijd én een tekst die uitnodigt tot herlezing en herinterpretatie.

Voor de hedendaagse lezer vraagt dit werk om een kritische benadering. Bepaalde representaties van Afrika, haar fauna en haar bewoners weerspiegelen koloniale perspectieven die vandaag niet onproblematisch zijn. Deze elementen maken echter onlosmakelijk deel uit van de historische context waarin de roman ontstond. Een aandachtige lezing erkent deze spanningen en benut ze als uitgangspunt voor een beter begrip van zowel het verleden als onze eigen literaire en culturele aannames.

Deze Nederlandse editie beoogt *Tarzan van de apen* te presenteren als wat het in wezen is: een sleuteltekst in de geschiedenis van de populaire literatuur, een modern mythisch verhaal, en een roman die — ondanks of juist dankzij zijn tijdgebonden karakter — blijft uitdagen, fascineren en provoceren. Wie dit boek leest, betreedt niet enkel het oerwoud waarin Tarzan opgroeit, maar ook het intellectuele landschap van een wereld in transitie, waarin vragen over identiteit, beschaving en menselijkheid centraal staan.

Inhoudsopgave

HOOFDSTUK I. Naar zee	5
HOOFDSTUK II. Het wilde thuis	13
HOOFDSTUK III. Leven en dood.....	20
HOOFDSTUK IV. De apen	25
HOOFDSTUK V. De witte aap.....	31
HOOFDSTUK VI. Gevechten in de jungle	37
HOOFDSTUK VII. Het licht van kennis	42
HOOFDSTUK VIII. De jager in de kruinen	51
HOOFDSTUK IX. Mens en mens	55
HOOFDSTUK X. Het schrikspook	64
HOOFDSTUK XI. Koningsaap	68
HOOFDSTUK XII. De rede van de mens	76
HOOFDSTUK XIII. Zijn eigen soort	82
HOOFDSTUK XIV. Overgeleverd aan de jungle	93
HOOFDSTUK XV. De woudgod.....	101
HOOFDSTUK XVI. Zeer opmerkelijk.....	105
HOOFDSTUK XVII. Begrafenissen	113
HOOFDSTUK XVIII. De tol van de jungle	121
HOOFDSTUK XIX. De roep van het oeroude	130
HOOFDSTUK XX. Erfelijkheid.....	139
HOOFDSTUK XXI. Het dorp van de marteling.....	149
HOOFDSTUK XXII. Het zoekgezelschap	154
HOOFDSTUK XXIII. Broedermensen.....	162
HOOFDSTUK XXIV. Verloren schat	169
HOOFDSTUK XXV. De buitenpost van de wereld.....	175
HOOFDSTUK XXVI. De kroon van de beschaving	184
HOOFDSTUK XXVII. De reus opnieuw	192
HOOFDSTUK XXVIII. Slot	203

HOOFDSTUK I.

Naar zee

Ik hoorde dit verhaal van iemand die het eigenlijk aan niemand had mogen vertellen, ook niet aan mij. Waarschijnlijk kwam het door de verlokkenende werking van een oude wijn dat hij zijn tong verloor, en door mijn eigen ongeloof in de dagen daarna dat hij bleef volharden in zijn vreemde vertelling.

Toen mijn gastheer merkte dat hij al zoveel had prijsgegeven en dat ik geneigd was te twifelen, nam zijn dwaze trots de taak over die de wijn was begonnen. Hij haalde bewijs tevoorschijn: een muf handschrift en droge officiële documenten van het Britse Koloniale Bureau, die veel van de opmerkelijke details in zijn relaas staafden.

Ik beweer niet dat het verhaal waar is, want ik was er niet bij toen de gebeurtenissen zich voltrokken. Maar dat ik bij het doorvertellen aan u de namen van de hoofdpersonen heb veranderd, bewijst wel dat ik oprecht geloof dat het waar zou kunnen zijn.

De vergeelde, beschimmelde bladzijden van het dagboek van een al lang overleden man en de archieven van het Koloniale Bureau passen naadloos op het verhaal van mijn gastheer. Daarom geef ik u hier het relaas zoals ik het moeizaam heb samengesteld uit deze verschillende bronnen.

Vindt u het niet geloofwaardig, dan zult u toch met mij moeten toegeven dat het ongeëvenaard, opmerkelijk en boeiend is.

Uit de documenten van het Koloniale Bureau en het dagboek van de dode man blijkt dat een jonge Engelse edelman, die wij John Clayton, Lord Greystoke zullen noemen, de opdracht kreeg een bijzonder delicate kwestie te onderzoeken in een Britse kolonie aan de westkust van Afrika. Van de eenvoudige inheemse bevolking aldaar bleek een andere Europese mogendheid soldaten te werven voor haar inheemse leger, dat vooral werd ingezet om met geweld rubber en ivoor te verzamelen bij de wilde stammen langs de Congo en de Aruwimi. De inwoners van de Britse kolonie klaagden dat veel van hun jonge mannen werden weggelokt met mooie beloften, maar dat er vrijwel nooit iemand naar zijn familie terugkeerde.

De Engelsen in Afrika gingen nog verder. Zij zeiden dat deze arme zwarten in feitelijke slavernij werden gehouden: na afloop van hun dienstdag maakten de blanke officieren misbruik van hun onwetendheid en vertelden hun dat ze nog jaren moesten dienen.

Daarom benoemde het Koloniale Bureau John Clayton tot een nieuwe post in Brits West-Afrika, maar zijn geheime instructies draaiden vooral om een grondig onderzoek naar de

onrechtvaardige behandeling van zwarte Britse onderdanen door officieren van een bevriende Europese mogendheid. Waarom juist hij werd uitgezonden, doet echter weinig ter zake voor dit verhaal, want hij heeft het onderzoek nooit uitgevoerd en zijn bestemming nooit bereikt.

Clayton was het soort Engelsman dat men het liefst verbindt met de grootste triomfen op duizend zegevierende slagvelden: een krachtige, mannelijke figuur, sterk in geest, moraal en lichaam.

Hij was langer dan gemiddeld, had grijze ogen en regelmatige, krachtige gelaatstrekken. Zijn houding getuigde van een volmaakte, robuuste gezondheid, gevormd door jaren van militaire training.

Politieke ambitie had hem ertoe gebracht over te stappen van het leger naar het Koloniale Bureau. Zo zien wij hem, nog jong, belast met een delicate en belangrijke opdracht in dienst van de koningin.

Toen hij de benoeming ontving, voelde hij zich zowel verheugd als ontzet. De bevordering leek hem een welverdiende beloning voor zijn nauwgezette en intelligente werk, en een opstap naar hogere en verantwoordelijker posities. Maar anderzijds was hij nog geen drie maanden getrouwd met de eerwaarde Alice Rutherford, en het idee deze jonge, lieflijke vrouw mee te nemen naar de gevaren en eenzaamheid van tropisch Afrika vervulde hem met schrik.

Voor haar zou hij de aanstelling hebben geweigerd, maar zij wilde daar niets van weten. Zij stond erop dat hij de post aannam en haar meenam.

Moeders, broers, zusters, tantes en neven uitten ieder hun mening over de zaak, maar wat zij precies adviseerden, vermeldt de geschiedenis niet.

Wij weten alleen dat op een stralende meimorgen in 1888 John, Lord Greystoke, en Lady Alice vanuit Dover naar Afrika vertrokken.

Een maand later kwamen zij aan in Freetown, waar zij een kleine zeilboot huurden, de Fuwalda, die hen naar hun uiteindelijke bestemming zou brengen.

En daar verdwenen John, Lord Greystoke, en zijn vrouw Alice uit het zicht en het weten van de mensen.

Twee maanden nadat zij in Freetown het anker hadden gelicht, zochten een half dozijn Britse oorlogsschepen de zuidelijke Atlantische Oceaan af naar een spoor van hen of hun scheepje. Kort daarna spoelde wrakgoed aan op de kust van Sint-Helena, genoeg om de wereld te overtuigen dat de Fuwalda met man en muis was vergaan. De zoektocht werd vrijwel onmiddellijk gestaakt, hoewel de hoop in smachtende harten nog jaren bleef leven.

De Fuwalda was een barkentijn van ongeveer honderd ton, van het type dat men vaak ziet in de kustvaart in de verre zuidelijke Atlantische wateren. De bemanning bestond uit het uitschot van de zee: niet-opgepakte moordenaars en keelafsnijders van alle rassen en naties.

De Fuwalda vormde daarop geen uitzondering. Haar officieren waren donkere bullebakken, gehaat en hatend ten opzichte van hun mannen. De kapitein was een bekwaam zeeman, maar een bruto in de omgang met zijn ondergeschikten. Hij kende slechts twee manieren om met hen te spreken: een hoofdtouwen en een revolver. Waarschijnlijk zou de bonte verzameling die hij had aangemonsterd ook niets anders hebben begrepen.

Daarom zagen John Clayton en zijn jonge vrouw vanaf de tweede dag na het vertrek uit Freetown taferelen op het dek van de Fuwalda die zij alleen uit zeemansboeken kenden.

Het was op de ochtend van die tweede dag dat het eerste schakel werd gesmeed in een keten van omstandigheden die zou uitmonden in een leven voor iemand die toen nog niet eens geboren was, een leven zonder weerga in de geschiedenis van de mensheid.

Twee matrozen waren het dek aan het schrobben. De eerste stuurman had de wacht, en de kapitein was blijven staan om met John Clayton en Lady Alice te praten.

De mannen werkten zich achterwaarts naar het kleine gezelschap toe, dat met de rug naar hen toe stond. Steeds dichterbij kwamen zij, tot een van hen pal achter de kapitein stond. Nog een ogenblik en hij zou voorbij zijn gelopen, en dit zonderlinge verhaal zou nooit zijn opgetekend.

Maar juist op dat moment draaide de officier zich om om Lord en Lady Greystoke te verlaten. Hij struikelde over de matroos en viel languit op het dek, waarbij hij de emmer met vuil water omver gooide en er zelf tot op het hemd nat van werd.

Een ogenblik lang was het tafereel komisch. Maar slechts een ogenblik. Met een stortvloed van vreselijke vloeken, het gelaat rood van schaamte en woede, krabbelde de kapitein overeind en velde de matroos met een verschrikkelijke klap neer.

De man was klein en tamelijk oud, zodat de brutaliteit van de daad nog sterker uitkwam. De andere zeeman echter was noch oud, noch klein: een reusachtige beer van een kerel, met woeste zwarte snorren en een stierennek tussen brede schouders.

Toen hij zijn makker zag vallen, hurkte hij neer en sprong met een laag gegrom op de kapitein af. Met één machtige slag drukte hij hem op de knieën.

Het gezicht van de officier werd bleek. Dit was muiterij, en muiterij had hij eerder bedwongen in zijn gewelddadige loopbaan. Zonder op te staan rukte hij een revolver uit zijn zak en schoot van dichtbij op de berg van spieren die boven hem uittorende. Maar hoe

snel hij ook was, John Clayton was bijna even snel. De kogel die voor het hart van de matroos bestemd was, trof diens been, want Lord Greystoke had de arm van de kapitein omlaag geslagen toen hij de wapenflits in de zon zag.

Er werden woorden gewisseld tussen Clayton en de kapitein. Clayton maakte duidelijk dat hij walging voelde van de brutaliteit tegenover de bemanning en dat hij zulk gedrag niet langer zou dulden zolang hij en Lady Greystoke passagiers waren.

De kapitein stond op het punt woedend te antwoorden, maar bedacht zich, draaide zich om en liep mokkend en dreigend naar het achterschip.

Hij wilde een Engelse ambtenaar niet tegen zich in het harnas jagen, want de machtige arm van de koningin beschikte over een strafwerktuig dat hij kende en vreesde: de alomtegenwoordige Britse marine.

De twee matrozen richtten zich op. De oudere hielp zijn gewonde kameraad overeind. De grote kerel, die bij zijn makkers bekendstond als Black Michael, probeerde voorzichtig zijn been en merkte dat het zijn gewicht droeg. Hij richtte zich tot Clayton met een kort, nors dankwoord.

Hoewel zijn toon nors was, klonken de woorden oprecht. Nauwelijks had hij zijn korte betoog beëindigd of hij draaide zich om en hinkte naar het voorkasteel, kennelijk met de bedoeling verder gesprek te vermijden.

Zij zagen hem enkele dagen niet terug, en ook de kapitein beperkte zich tot het norste gebrom wanneer hij gedwongen was hen aan te spreken.

Zij aten in zijn kajuit, zoals voor het voorval, maar de kapitein zorgde ervoor dat zijn plichten hem nooit toestonden tegelijk met hen aan tafel te zitten.

De andere officieren waren ruwe, ongeletterde kerels, nauwelijks beter dan de schurkenbende die zij tiranniseerden. Zij waren maar al te blij sociale omgang met de beschaafde Engelse edelman en zijn vrouw te kunnen mijden. Zo bleven de Claytons grotendeels op zichzelf aangewezen.

Dat kwam hun wensen volmaakt tegemoet, maar het isoleerde hen ook van het leven aan boord van het kleine schip, zodat zij het contact verloren met de dagelijkse gebeurtenissen die spoedig zouden uitmonden in een bloedige tragedie.

Er hing een ondefinieerbare sfeer aan boord die ramp voorspelde. Voor zover de Claytons wisten, ging alles zijn gewone gang, maar beiden voelden een onderstroom die hen naar een onbekend gevaar voerde, al spraken zij er met elkaar niet over.

Op de tweede dag na de verwonding van Black Michael kwam Clayton juist op tijd aan dek om te zien hoe het slappe lichaam van een bemanningslid door vier makkers naar beneden

werd gedragen, terwijl de eerste stuurman met een zware hoofdtouwen in de hand dreigend naar een groepje norse zeelieden stond te kijken.

Clayton stelde geen vragen – dat hoefde niet – en de volgende dag, toen de machtige lijnen van een Brits slagschip aan de horizon opdoemden, nam hij zich half voor te eisen dat hij en Lady Alice aan boord werden gezet. Zijn angst groeide dat langer blijven op de dreigende, norse Fuwalda alleen maar onheil kon brengen.

Tegen de middag waren zij dicht genoeg genaderd om seincontact te kunnen maken, maar juist toen Clayton bijna had besloten de kapitein te vragen hen over te zetten, besepte hij hoe belachelijk dat verzoek zou klinken. Welke reden kon hij opgeven aan de commandant van Hare Majesteits schip om terug te willen keren in de richting waar hij vandaan kwam?

Als hij vertelde dat twee opstandige zeelieden ruw waren aangepakt door hun officieren, zouden zij in hun vuistje lachen en zijn wens om van schip te veranderen toeschrijven aan lafheid.

John Clayton, Lord Greystoke, vroeg niet om overplaatsing naar het Britse oorlogsschip. Aan het einde van de middag zag hij de bovenbouw ervan achter de verre horizon verdwijnen, maar niet voordat hij iets had vernomen dat zijn grootste vrees bevestigde en hem deed vervloeken de valse trots die hem had weerhouden enkele uren eerder veiligheid te zoeken voor zijn jonge vrouw, toen die veiligheid nog binnen bereik lag – een veiligheid die nu voor altijd verloren was.

Het was midden op de middag dat de kleine oude zeeman, die enkele dagen eerder door de kapitein was neergeslagen, naar de plaats kwam waar Clayton en zijn vrouw aan de reling stonden en de steeds kleiner wordende contouren van het grote slagschip volgden. De oude man was bezig koper te poetsen en schoof al poetsend dicht naar Clayton toe. Fluisterend zei hij:

‘De hel breekt los, sir, op dit schip, en neem dat van mij aan. De hel breekt los.’

‘Wat bedoelt u, brave man?’ vroeg Clayton.

‘Wel, hebt u dan niet gezien wat er gaande is? Hebt u niet gehoord hoe die duivelse kapitein en zijn makkers de halve bemanning halfdood slaan?’

Gisteren twee gebroken schedels, vandaag drie. Black Michael is weer zo goed als nieuw en hij is niet de man die dat pikt, nee sir, neem dat van mij aan.’

‘Bedoelt u, mijn vriend, dat de bemanning muiterij overweegt?’ vroeg Clayton.

‘Muitertij!’ riep de oude man uit. ‘Muitertij! Ze zijn uit op moord, sir, neem dat van mij aan.’

‘Wanneer?’

‘Het komt eraan, sir, het komt eraan, maar ik zeg niet wanneer. En ik heb nu al te veel gezegd, maar u was een goed mens die dag en ik vond dat ik u moest waarschuwen. Maar houd uw mond stijf dicht en als u schoten hoort, ga dan benedendeks en blijf daar.

Dat is alles. Alleen: mond dicht, anders stoppen ze een kogel tussen uw ribben, neem dat van mij aan, sir.’

En de oude man poetste verder, waarmee hij zich verwijderde van de plaats waar de Claytons stonden.

‘Vrolijk vooruitzicht, Alice,’ zei Clayton.

‘Je moet de kapitein onmiddellijk waarschuwen, John. Misschien kan het onheil nog worden afgewend,’ zei zij.

‘Ik denk dat ik dat zou moeten doen, maar uit puur eigenbelang ben ik bijna geneigd mijn mond te houden. Wat ze nu ook doen, ze zullen ons sparen uit dankbaarheid voor mijn optreden ten gunste van Black Michael. Maar als ze merken dat ik hen heb verraden, zullen ze geen genade kennen, Alice.’

‘Je hebt maar één plicht, John, en die ligt bij het gezag. Waarschuw je de kapitein niet, dan ben je medeplichtig aan alles wat volgt, alsof je zelf het plan hebt helpen smeden.’

‘Je begrijpt het niet, lieve,’ antwoordde Clayton. ‘Ik denk aan jou, dat is mijn eerste plicht. De kapitein heeft deze situatie zelf veroorzaakt, waarom zou ik dan mijn vrouw blootstellen aan ondenkbare gruwelen in een waarschijnlijk vruchteloze poging hem te redden van zijn eigen brute dwaasheid? Je hebt geen idee, lieve, wat er gebeurt als dit tuig de macht grijpt op de Fuwalda.’

‘Plicht is plicht, John, en geen spitsvondigheid kan dat veranderen. Ik zou een slechte vrouw zijn voor een Engelse lord als ik hem liet schipperen met een duidelijke verplichting. Ik beseef het gevaar, maar ik kan het samen met jou tegemoet treden.’

‘Zoals je wilt, Alice,’ antwoordde hij glimlachend. ‘Misschien lenen we slechts onheil. Ik mag de toestand aan boord dan niet vertrouwen, zo erg is het misschien niet. Het is mogelijk dat de oude zeeman slechts de wens van zijn boosaardige hart uitsprak in plaats van de werkelijkheid.

Muiterij op volle zee was misschien gewoon honderd jaar geleden, maar in dit goede jaar 1888 is het wel het minst waarschijnlijke wat kan gebeuren.

Maar daar gaat de kapitein naar zijn kajuit. Als ik hem ga waarschuwen, kan ik maar beter die onaangename taak achter de rug hebben, want ik heb weinig zin om met dat beest te spreken.’

Hij wandelde ogenschijnlijk achteloos naar de trap waar de kapitein door was verdwenen en klopte even later op diens deur.

‘Binnen,’ gromde de diepe stem van de norse officier.

Toen Clayton binnen was en de deur achter zich had gesloten:

‘Wel?’

‘Ik kom u verslag uitbrengen van een gesprek dat ik vandaag heb opgevangen, omdat ik vind dat u, ook al stelt het misschien niets voor, beter gewaarschuwd kunt zijn. Kort gezegd: de mannen beramen muiterij en moord.’

‘Leugen!’ brulde de kapitein. ‘En als u zich weer met de tucht aan boord hebt bemoeid of u met zaken hebt beziggehouden die u niet aangaan, moet u de gevolgen maar dragen, verdomme. Het kan me niet schelen of u een Engelse lord bent of niet. Ik ben de kapitein van dit schip, en vanaf nu houdt u uw bemoeizuchtige neus uit mijn zaken.’

De kapitein had zich zo opgewerkt dat zijn gezicht paars zag. Hij schreeuwde de laatste woorden en benadrukte ze met harde vuistslagen op tafel, terwijl hij de andere vuist voor Claytons gezicht schudde.

Greystoke vertrok geen spier, maar bleef de opgewonden man kalm aankijken.

‘Kapitein Billings,’ zei hij traag, ‘als u mijn openhartigheid wilt vergeven: u bent een volslagen ezel.’

Daarop draaide hij zich om en verliet de kapitein met dezelfde onverschillige kalmte die hem eigen was, en die meer dan een stortvloed van scheldwoorden geschikt was om een man van Billings’ soort woedend te maken.

Had Clayton getracht de kapitein te sussen, dan had deze misschien spijt gekregen van zijn overhaaste woorden. Nu was zijn woede onherroepelijk vastgelegd in de vorm die Clayton hem had gegeven, en de laatste kans op samenwerking voor hun gemeenschappelijk welzijn was verkeken.

‘Wel, Alice,’ zei Clayton toen hij weer bij zijn vrouw was, ‘ik had mijn adem kunnen besparen. De man bleek bijzonder ondankbaar. Hij vloog me aan als een dolle hond.’

Hij en zijn vervloekte ouwe schip kunnen wat mij betreft naar de bliksem, en tot we veilig van dit vaartuig af zijn, zal ik al mijn krachten wijden aan ons eigen welzijn. En ik denk dat de eerste stap daartoe is dat we naar onze kajuit gaan en mijn revolvers nakijken. Ik heb nu spijt dat we de grotere wapens en de munitie bij de bagage beneden hebben gepakt.’

Zij troffen hun verblijf in grote wanorde aan. Kleren uit hun open koffers en tassen lagen door de kleine ruimte verspreid, zelfs hun bedden waren stukgescheurd.

‘Kennelijk was iemand meer in onze spullen geïnteresseerd dan wijzelf,’ zei Clayton. ‘Laten we eens rondkijken, Alice, en zien wat er ontbreekt.’

Een grondige zoektocht bracht aan het licht dat er niets was meegenomen behalve Claytons twee revolvers en het kleine voorraadjie munitie dat hij ervoor had bewaard.

‘Juist datgene wat ik het liefst had willen houden,’ zei Clayton, ‘en dat zij juist dat wilden hebben, en niets anders, is bijzonder onheilspellend.’

‘Wat moeten we doen, John?’ vroeg zijn vrouw. ‘Misschien had je gelijk dat onze beste kans ligt in een neutrale houding.’

Als de officieren een muiterij kunnen voorkomen, hebben wij niets te vrezen. Zegevieren de muiters, dan ligt onze enige, geringe hoop erin dat wij niet hebben geprobeerd hen te dwarsbomen of te ergeren.’

‘Je hebt gelijk, Alice. Wij blijven in het midden van de weg.’

Terwijl zij hun kajuit begonnen op te ruimen, zagen Clayton en zijn vrouw tegelijkertijd de hoek van een papiertje dat onder de deur uitstak. Toen Clayton bukte om het op te rapen, zag hij tot zijn verbazing dat het verder de kamer in schoof. Hij beseftte dat iemand het van buitenaf naar binnen duwde.

Snel en geruisloos liep hij naar de deur, maar toen hij de knop wilde grijpen om open te doen, legde zijn vrouw haar hand op zijn pols.

‘Nee, John,’ fluisterde zij. ‘Ze willen niet gezien worden, dus wij kunnen het ons niet veroorloven hen te zien. Vergeet niet dat wij in het midden van de weg blijven.’

Clayton glimlachte en liet zijn hand zakken. Zo stonden zij te kijken naar het kleine stukje wit papier tot het eindelijk stil op de vloer bleef liggen, net binnen de deur.

Toen bukte Clayton zich en raapte het op. Het was een vuil, wit velletje, ruw gevouwen tot een rafelig vierkant. Toen zij het openvouwden, vonden zij een grove boodschap, bijna onleesbaar gedrukt, met alle tekenen van een onwennige hand.

Vertaald luidde de waarschuwing dat de Claytons moesten afzien van het melden van het verlies van de revolvers of van het herhalen van wat de oude zeeman hun had verteld – op straffe des doods.

‘Ik denk dat wij ons wel gedragen,’ zei Clayton met een wrange glimlach. ‘Het enige wat we kunnen doen is afwachten wat komt.’

HOOFDSTUK II.

Het wilde thuis

Zij hoefden niet lang te wachten. De volgende ochtend, toen Clayton juist aan dek kwam voor zijn gebruikelijke wandeling voor het ontbijt, klonk een schot, en daarna nog een, en nog een.

Wat hij zag bevestigde zijn ergste vermoedens. Tegenover het kleine groepje officieren stond de hele bonte bemanning van de Fuwalda, met Black Michael aan het hoofd.

Bij het eerste salvo van de officieren zochten de mannen dekking. Vanachter masten, stuurhuis en kajuit beantwoordden zij het vuur van de vijf mannen die de gehate autoriteit aan boord vertegenwoordigden.

Twee van hen waren al gevelde door de revolver van de kapitein. Zij lagen waar zij waren gevallen, tussen de strijdende partijen. Maar toen stortte de eerste stuurman voorover neer. Op een bevel van Black Michael stormden de muiters op de overgebleven vier af. De bemanning had slechts zes vuurwapens kunnen bemachtigen, zodat de meesten waren gewapend met boothaken, bijlen, hakmessen en koevoeten.

De kapitein had zijn revolver leeggeschoten en was bezig hem te herladen toen de aanval kwam. Het wapen van de tweede stuurman weigerde, zodat slechts twee pistolen de muiters tegemoet traden terwijl zij op de officieren afstormden. Die begonnen nu terug te kijken voor de woedende rush van hun mannen.

Beide partijen vloekten en tierden op verschrikkelijke wijze. Samen met de knallen van de wapens en het gekerm en geschreeuw van de gewonden veranderde het dek van de Fuwalda in een krankzinnigengesticht.

Voordat de officieren een dozijn stappen achteruit hadden gedaan, waren de mannen al bij hen. Een bijl in de handen van een forse neger kliefde de kapitein van voorhoofd tot kin. Een ogenblik later lagen de anderen neer: dood of gewond door tientallen slagen en kogels.

Kort en gruwelijk was het werk van de muiters op de Fuwalda. Door alles heen had John Clayton onaangedaan geleund tegen de kajuitstrap, bedachtzaam rokend aan zijn pijp, alsof hij slechts een onbelangrijke cricketwedstrijd gadesloeg.

Toen de laatste officier viel, vond hij het tijd naar zijn vrouw terug te keren, voordat iemand van de bemanning haar alleen beneden zou vinden.

Hoe kalm en onverschillig hij er ook uitzag, innerlijk was Clayton vol zorg en spanning. Hij vreesde voor de veiligheid van zijn vrouw in de handen van deze onwetende halfbruten, in wier macht het lot hen zo meedogenloos had geworpen.

Toen hij zich omdraaide om de ladder af te dalen, stond zijn vrouw tot zijn verbazing bijna naast hem op de trap.

‘Hoe lang sta je hier al, Alice?’

‘Vanaf het begin,’ antwoordde zij. ‘Wat verschrikkelijk, John. O, wat verschrikkelijk! Wat kunnen wij verwachten van zulke lieden?’

‘Ontbijt, hoop ik,’ zei hij, dapper glimlachend om haar angst te verdrijven.

‘In elk geval ga ik het hun vragen,’ voegde hij eraan toe. ‘Kom mee, Alice. Wij mogen hun niet laten denken dat wij iets anders dan hoffelijke behandeling verwachten.’

De mannen hadden zich inmiddels rond de dode en gewonde officieren verzameld. Zonder onderscheid of medelijden wierpen zij zowel levenden als doden overboord. Met dezelfde harteloosheid ruimden zij hun eigen doden en stervenden op.

Kort daarop ontdekte een van de mannen de naderende Claytons. Met een kreet van: ‘Hier zijn er nog twee voor de vissen,’ stormde hij met opgeheven bijl op hen af.

Maar Black Michael was nog sneller. De kerel viel neer met een kogel in zijn rug voordat hij een halve dozijn stappen had gedaan.

Met een luide brul trok Black Michael de aandacht van de anderen. Hij wees naar Lord en Lady Greystoke en riep:

‘Deze twee zijn mijn vrienden en jullie laten hen met rust. Begrepen?’

Ik ben nu kapitein van dit schip, en wat ik zeg gebeurt,’ voegde hij eraan toe, zich tot Clayton wendend. ‘Blijf op yourselves, dan zal niemand jullie kwaad doen.’ Dreigend keek hij zijn makkers aan.

De Claytons volgden Black Michaels raad zo goed op dat zij weinig van de bemanning zagen en niets wisten van de plannen die de mannen smeedden.

Af en toe hoorden zij gedempte echo’s van vechtpartijen en ruzies onder de muiters. Tweemaal klonk het venijnige geblaf van vuurwapens in de stille lucht. Maar Black Michael was een geschikte leider voor deze bende schurken en hij hield hen redelijk in bedwang.

Op de vijfde dag na de moord op de officieren meldde de uitkijk land in zicht. Of het een eiland was of vasteland wist Black Michael niet, maar hij deelde Clayton mee dat, als bleek

dat de plek bewoonbaar was, hij en Lady Greystoke met hun bezittingen aan land zouden worden gezet.

‘Daar redden jullie het wel een paar maanden,’ legde hij uit. ‘Tegen die tijd hebben wij ergens een bewoonde kust bereikt en zijn we een beetje uit elkaar gegaan. Dan zorg ik ervoor dat jullie regering hoort waar jullie zijn en sturen ze wel een oorlogsschip om jullie op te halen.’

Het zou moeilijk zijn jullie in de beschaafde wereld af te zetten zonder dat er een hoop vragen worden gesteld, en niemand van ons heeft erg overtuigende antwoorden paraat.’

Clayton protesteerde tegen de onmenselijkheid om hen op een onbekende kust achter te laten, overgeleverd aan wilde dieren en mogelijk nog wildere mensen.

Maar zijn woorden hadden geen effect en maakten Black Michael alleen maar boos. Hij moest ophouden en het beste maken van een slechte zaak.

Rond drie uur ’s middags draaiden zij bij voor een prachtige, beboste oever tegenover de monding van wat een beschutte haven leek.

Black Michael stuurde een kleine boot met mannen om de ingang te peilen en te zien of de Fuwalda veilig naar binnen kon varen.

Na ongeveer een uur keerden zij terug en meldden diep water door de doorgang en ver in het kleine bekken.

Voor het donker lag de barkentijn rustig voor anker op het spiegelgladde oppervlak van de haven.

De omringende kusten waren prachtig met hun halftropische begroeiing. In de verte rees het land op uit de oceaan in heuvels en plateaus, bijna geheel bedekt met oerwoud.

Geen teken van bewoning was zichtbaar, maar dat het land mensen kon onderhouden bleek uit het overvloedige vogel- en dierenleven waarvan de waarnemers aan dek van de Fuwalda af en toe een glimp opvingen. Ook het glinsteren van een riviertje dat in de haven uitmondde belooft volop zoet water.

Toen de duisternis viel, stonden Clayton en Lady Alice nog bij de reling en keken zwijgend naar hun toekomstige verblijfplaats. Uit de donkere schaduwen van het machtige woud klonken de wilde roepen van roofdieren: het diepe gebrul van een leeuw en soms de scherpe kreet van een panter.

De vrouw kroop dicht tegen de man aan, bevangen door angst voor de gruwelen die hen wachtten in de vreselijke duisternis van de komende nachten, wanneer zij alleen zouden zijn op die wilde, eenzame kust.

Later op de avond kwam Black Michael even bij hen om te zeggen dat zij zich moesten voorbereiden op de landing de volgende dag. Zij probeerden hem over te halen hen naar een gastvrijere kust te brengen, dicht genoeg bij de beschaafde wereld om in vriendelijke handen te vallen. Maar geen smeekbeden, dreigementen of beloften van beloning konden hem vermurwen.

‘Ik ben de enige aan boord die jullie niet liever dood ziet, en hoewel ik weet dat dat de verstandigste manier is om ons eigen vege lijf te redden, vergeet Black Michael een gunst niet. Jullie hebben mijn leven gered, en daarvoor spaar ik het jullie, maar meer kan ik niet doen. De mannen pikken niets extra’s, en als we jullie niet snel aan land zetten, kunnen ze zelfs van gedachten veranderen over die kleine kans die ik jullie geef. Ik zet al jullie spullen aan wal, plus kookgerei en wat oude zeilen voor tenten, en genoeg eten tot jullie fruit en wild kunnen vinden.

Met jullie geweren ter bescherming moeten jullie het hier makkelijk kunnen uithouden tot er hulp komt. Als ik veilig ondergedoken ben, zorg ik ervoor dat de Britse regering hoort waar jullie ongeveer zijn; precies kan ik het hun niet vertellen, want ik weet het zelf niet. Maar ze vinden jullie wel.’ Nadat hij was vertrokken, gingen zij zwijgend benedende, elk verdiept in sombere voor gevoelens.

Clayton geloofde niet dat Black Michael ook maar het minste voornemen had de Britse regering in te lichten. Hij was zelfs niet zeker of er de volgende dag, als zij aan land waren met de matrozen die hun spullen moesten brengen, geen verraad werd beraamd. Zodra zij buiten het gezichtsveld van Black Michael waren, kon een van de mannen hen neerslaan zonder dat het geweten van Black Michael bezwaard zou zijn. En zelfs als zij daaraan ontsnapt, wachtten hun dan niet veel grotere gevaren? Alleen zou hij jaren kunnen overleven; hij was een sterke, atletische man. Maar wat moest er worden van Alice, en van dat andere kleine leven dat spoedig zou beginnen temidden van de ontberingen en gevaren van een oerwereld?

De man huiverde bij de gedachte aan de verschrikkelijke ernst, de angstwekkende hulpeloosheid van hun situatie. Maar een genadige voorzienigheid weerhield hem ervan de gruwelijke werkelijkheid te voorzien die hen wachtte in de duistere diepten van dat sombere woud. De volgende ochtend vroeg werden hun talrijke koffers en kisten aan dek gehesen en in wachtende sloepen neergelaten voor transport naar de kust.

Er was een grote hoeveelheid en verscheidenheid aan goederen, want de Claytons hadden gerekend op een verblijf van mogelijk vijf tot acht jaar in hun nieuwe woonplaats. Naast veel noodzakelijke dingen hadden zij ook tal van luxeartikelen meegenomen.

Black Michael was vastbesloten dat niets van de Claytons aan boord bleef. Of dat uit medelijden was of uit eigenbelang, was moeilijk te zeggen.

Vast stond dat de aanwezigheid van bezittingen van een vermiste Britse ambtenaar aan boord van een verdacht schip in welke beschaafde haven ter wereld ook moeilijk zou zijn uit te leggen.

Zo ijverig was hij in het uitvoeren van zijn plan dat hij erop stond dat de matrozen Claytons revolvers aan hem teruggaven.

In de sloepen werden ook gezouten vlees en scheepsbesluit geladen, met een kleine voorraad aardappelen en bonen, lucifers, kookgerei, een kist gereedschap en de oude zeilen die Black Michael had beloofd.

Alsof hij zelf vreesde wat Clayton had vermoed, vergezelde Black Michael hen naar de kust en was hij de laatste die hen verliet. De sloepen hadden de watervaten van het schip gevuld met zoet water en werden nu teruggeroepen naar de wachtende Fuwalda. Terwijl de boten langzaam over het gladde water van de baai gleden, stonden Clayton en zijn vrouw zwijgend te kijken hoe zij vertrokken. In beider borst leefde een gevoel van naderend onheil en volledige hopeloosheid. En achter hen, over de rand van een lage rug, keken andere ogen toe: dicht bij elkaar staande, boosaardige ogen, glinsterend onder ruige wenkbrauwen.

Toen de Fuwalda door de smalle ingang van de haven voer en achter een uitstekende landtong uit het zicht verdween, sloeg Lady Alice haar armen om Claytons hals en barstte in onbedwingbare snikken uit. Dapper had zij de gevaren van de muiterij doorstaan; met heldhaftige standvastigheid had zij de verschrikkelijke toekomst onder ogen gezien. Maar nu de gruwel van absolute eenzaamheid hen trof, begaven haar overspannen zenuwen het en kwam de reactie. Hij probeerde haar tranen niet te stelpen. Beter dat de natuur haar gang ging en deze lang opgekropte gevoelens verlichtte. Het duurde vele minuten voordat het meisje – zij was nauwelijks meer dan een kind – weer greep op zichzelf kreeg.

‘O John,’ riep zij ten slotte, ‘de gruwel ervan. Wat moeten wij doen? Wat moeten wij doen?’

‘Er is maar één ding te doen, Alice,’ zei hij, even kalm alsof zij in hun knusse woonkamer thuis zaten, ‘en dat is werken. Werk moet onze redding zijn. Wij mogen onszelf geen tijd geven om na te denken, want daar ligt waanzin op de loer.

Wij moeten werken en wachten. Ik ben ervan overtuigd dat hulp komt, en snel, zodra duidelijk wordt dat de Fuwalda verloren is, ook al houdt Black Michael zijn woord niet.’

‘Maar John, als het alleen jij en ik waren,’ snikte zij, ‘dan zouden wij het uithouden, dat weet ik; maar—’

‘Ja, lieve,’ antwoordde hij zacht, ‘daar heb ik ook aan gedacht; maar wij moeten het onder ogen zien, zoals wij alles moeten onder ogen zien wat komt, dapper en met het volste vertrouwen in onze kracht om met elke omstandigheid om te gaan. Honderdduizenden jaren geleden stonden onze voorouders in de schemerige, verre oudheid voor dezelfde

problemen die wij nu moeten oplossen, mogelijk in deze zelfde oerwouden. Dat wij hier vandaag zijn, bewijst hun overwinning.

Wat zij deden, kunnen wij dat niet ook? En zelfs beter, want zijn wij niet gewapend met eeuwen van superieure kennis, en beschikken wij niet over middelen tot bescherming, verdediging en levensonderhoud die de wetenschap ons heeft gegeven, maar waarvan zij totaal onkundig waren? Wat zij tot stand brachten, Alice, met werktuigen en wapens van steen en been, dat kunnen wij toch zeker ook.'

'Ach John, ik wou dat ik een man was met een mannelijke levensbeschouwing, maar ik ben slechts een vrouw die met haar hart ziet in plaats van met haar hoofd, en alles wat ik zie is te gruwelijk, te ondenkbaar om onder woorden te brengen. Ik hoop alleen dat je gelijk hebt, John. Ik zal mijn best doen een dappere oervrouw te zijn, een passende partner voor de oerman.'

Claytons eerste zorg was een slaapplek voor de nacht te regelen, iets wat hen kon beschermen tegen rondsluipende roofdieren. Hij opende de kist met zijn geweren en munitie, zodat zij beiden gewapend waren tegen mogelijke aanvallen tijdens het werk. Samen zochten zij een plek voor hun eerste nachtverblijf.

Op honderd meter van het strand lag een klein vlak stuk grond, tamelijk vrij van bomen. Daar besloten zij uiteindelijk een vast huis te bouwen, maar voorlopig leek het hun beiden beter een platform in de bomen te maken, buiten bereik van de grotere roofdieren in wier rijk zij waren beland. Daartoe koos Clayton vier bomen die een rechthoek van ongeveer acht voet in het vierkant vormden. Hij sneed lange takken van andere bomen en bouwde er een geraamte omheen, op ongeveer tien voet hoogte. De uiteinden van de takken bond hij stevig aan de stammen vast met touw, waarvan Black Michael hem een ruime voorraad uit het ruim van de Fuwalda had gegeven.

Over dit geraamte legde Clayton kleinere takken dicht opeen. Het platform bedekte hij met de enorme bladeren van olifantsoor die overal in overvloed groeiden. Daaroverheen spreidde hij een groot zeil, verscheidene malen gevouwen. Zeven voet hoger bouwde hij een soortgelijk, maar lichter platform als dak. Aan de zijkanten daarvan hing hij de rest van zijn zeildoek op als wanden.

Toen het klaar was, hadden zij een tamelijk knus nestje. Hij bracht er hun dekens en wat lichtere bagage naartoe. Het was nu laat in de middag. De resterende daglichturen besteedden zij aan het maken van een ruwe ladder, waarmee Lady Alice naar haar nieuwe woning kon klimmen. De hele dag had het woud om hen heen geklonken van opgewonden vogels met schitterend verenpracht en dansende, babbelende apen, die deze nieuwkomers en hun wonderlijke nestbouw met de grootste belangstelling en fascinatie gadesloegen.

Hoewel zowel Clayton als zijn vrouw scherp uitkeken, zagen zij geen grotere dieren. Wel waren er tweemaal hun kleine apenburen gillend en kwetterend van de nabije rug weggevlucht, angstig over hun schoudertjes kijkend, en duidelijk makend alsof zij het zeiden dat zij op de vlucht waren voor iets verschrikkelijks dat daar verborgen lag. Kort voor het schemerdonker maakte Clayton zijn ladder af. Hij vulde een grote kom met water uit de nabije beek, en samen klommen zij naar de betrekkelijke veiligheid van hun luchtkamer. Omdat het behoorlijk warm was, had Clayton de zijgordijnen over het dak teruggeslagen. Terwijl zij als Turken op hun dekens zaten, greep Lady Alice plotseling Claytons arm vast terwijl zij in de schemerende schaduwen van het woud tuurde.

‘John,’ fluisterde zij, ‘kijk! Wat is dat, een mens?’

Toen Clayton zijn blik richtte in de aangewezen richting, zag hij vaag afgetekend tegen de schaduwen daarachter een grote gestalte rechtop op de rug staan.

Een ogenblik bleef het staan, alsof het luisterde. Toen draaide het zich langzaam om en smolt weg in de schaduwen van de jungle.

‘Wat was het, John?’

‘Ik weet het niet, Alice,’ antwoordde hij ernstig. ‘Het is te donker om zo ver te zien, en het kan een schaduw zijn geweest van de opkomende maan.’

‘Nee, John, als het geen mens was, dan was het een groteske, reusachtige nabootsing van een mens. O, ik ben bang.’

Hij nam haar in zijn armen en fluisterde woorden van moed en liefde in haar oor. Kort daarna liet hij de gordijnwanden zakken en bond ze stevig aan de bomen vast, zodat zij, op een kleine opening naar het strand na, geheel waren ingesloten. Omdat het nu stikdonker was in hun kleine luchtnest, legden zij zich op hun dekens neer om in slaap een kort respijt van vergeetachtigheid te vinden.

Clayton lag met zijn gezicht naar de opening, een geweer en een paar revolvers binnen handbereik. Nauwelijks hadden zij de ogen gesloten of de ijselijke kreet van een panter klonk uit de jungle achter hen. Dichterbij en dichterbij kwam het, tot zij het grote beest recht onder zich hoorden. Een uur of langer hoorden zij het snuffelen en krabben aan de bomen die hun platform droegen, maar ten slotte zwierf het weg over het strand. Daar kon Clayton het duidelijk zien in het heldere maanlicht: een groot, prachtig dier, het grootste dat hij ooit had gezien. Tijdens de lange uren van duisternis sliepen zij slechts bij vlagen, want de nachteluiden van een groot oerwoud vol leven hielden hun over spanning zenuwen gespannen. Honderd keer schrokken zij wakker van doordringende kreten of het sluipende bewegen van grote lijven onder hen.

HOOFDSTUK III.

Leven en dood

De ochtend vond hen nauwelijks uitgerust, al voelden zij een intense opluchting toen het daglicht doorbrak.

Zodra zij hun karige ontbijt van gezouten varkensvlees, koffie en scheepsbescuit hadden genuttigd, begon Clayton aan de bouw van hun huis. Hij beseftte dat zij pas veiligheid en rust zouden vinden als vier stevige wanden hen afschermden van het leven in de jungle.

Het werk was zwaar en nam het grootste deel van een maand in beslag, hoewel hij slechts één kleine kamer bouwde. Hij maakte de hut van dunne stammen van zo'n vijftien centimeter doorsnee en dichtte de kieren met klei die hij een paar voet onder de oppervlakte vond.

Aan één uiteinde richtte hij een haardplaats op van kleine stenen van het strand. Die zette hij eveneens in klei vast. Toen het huis klaar was, bracht hij een laag klei van tien centimeter dik aan over de hele buitenkant.

In de raamopening plaatste hij takjes van ongeveer twee centimeter doorsnee, zowel verticaal als horizontaal, zo vervlochten dat zij een stevig traliewerk vormden dat de kracht van een machtig dier kon weerstaan. Zo kregen zij lucht en ventilatie zonder de veiligheid in gevaar te brengen.

Het A-vormige dak bedekte hij met dicht opeen gelegde takjes, daaroverheen lang junglegras en palmladeren, en ten slotte een laag klei.

De deur maakte hij van planken uit de verpakkingen van hun bezittingen. Hij spijkerde de ene laag op de andere, met de nerf kruislings, tot hij een massief blok van zo'n acht centimeter dik had, zo sterk dat zij beiden in de lach schoten toen zij ernaar keken.

Hier wachtte Clayton de grootste moeilijkheid: hij had geen scharnieren om zijn zware deur op te hangen. Na twee dagen werk slaagde hij erin twee forse scharnieren van hardhout te snijden. Daarmee hing hij de deur op, zodat hij gemakkelijk open en dicht kon.

Het stucwerk en andere afwerkingen kwamen later, nadat zij al in het huis waren getrokken. Dat hadden zij gedaan zodra het dak erop zat. 's Nachts stapelden zij hun koffers voor de deur. Zo woonden zij betrekkelijk veilig en gerieflijk.

Een bed, stoelen, een tafel en planken maken was eenvoudiger. Aan het einde van de tweede maand waren zij goed ingericht. Afgezien van de voortdurende angst voor

aanvallen van wilde dieren en de groeiende eenzaamheid, leefden zij niet ongemakkelijk of ongelukkig.

's Nachts brulden en gromden grote beesten rond hun kleine hut, maar men went zo aan steeds terugkerende geluiden dat zij er spoedig weinig aandacht meer aan schonken en de hele nacht door sliepen.

Driemaal hadden zij vluchtige glimpes opgevangen van grote, mensachtige gestalten zoals die van de eerste nacht, maar nooit dichtbij genoeg om met zekerheid te weten of het mensen of dieren waren.

De schitterende vogels en de kleine apen waren aan de nieuwkomers gewend geraakt. Omdat zij kennelijk nog nooit mensen hadden gezien, kwamen zij, na de eerste schrik, steeds dichterbij, gedreven door die vreemde nieuwsgierigheid die de wilde schepsels van woud, jungle en vlakte beheerst. Binnen de eerste maand accepteerden enkele vogels zelfs brokjes voedsel uit de vriendelijke handen van de Claytons.

Op een middag, terwijl Clayton werkte aan een uitbreiding van de hut – hij dacht erover meerdere kamers te bouwen –, kwamen een aantal van hun groteske kleine vrienden gillend en scheldend door de bomen aanrennen vanuit de richting van de rug. Steeds wierpen zij angstige blikken achterom. Ten slotte bleven zij bij Clayton staan en babbelden opgewonden tegen hem, alsof zij hem voor naderend gevaar wilden waarschuwen.

Eindelijk zag hij het: het wezen waar de kleine apen zo bang voor waren, het mensdier waarvan de Claytons af en toe een vluchtige glimp hadden opgevangen.

Het naderde door de jungle in een half rechtopstaande houding, nu en dan de ruggen van zijn gesloten vuisten op de grond plaatsend. Het was een grote mensenaap. Terwijl hij vooruitkwam, liet hij diepe keelklanken horen en af en toe een laag blaffend geluid.

Clayton was op enige afstand van de hut, bezig een bijzonder mooie boom te vellen voor zijn bouwplannen. Door maanden van voortdurende veiligheid overdag – hij had geen gevaarlijke dieren gezien – was hij onvoorzichtig geworden. Hij had zijn geweren en revolvers in de hut gelaten. Nu hij de grote aap recht op zich af zag stormen, vanuit een richting die hem vrijwel de vlucht afsneed, voelde hij een lichte rilling over zijn rug lopen.

Hij wist dat zijn kansen met alleen een bijl tegen dit woeste monster gering waren. En Alice – o God, dacht hij, wat moet er van Alice worden?

Er was nog een kleine kans de hut te bereiken. Hij keerde zich om en rende ernaartoe, terwijl hij zijn vrouw toeriep naar binnen te vluchten en de zware deur te sluiten als de aap hem de weg afsneed.